

оуплетоухъ вѣнецъ отъ тѣрнѣе, и го тѣрихъ на главѣ мѣ; и
 въ деснѣ тѣ мѣ рѣжъ дадохъ единъ трѣсть на мѣсто жезлъ
 (царска патерица) и клекнахъ на предѣ мѣ на колѣнѣ и мѣ
 са присмивахъ многоаче и дѣмахъ: радѣйсѣ царю Іудейскій:
 заплескахъ и го вѣахъ съ трѣста по главѣ тѣ. Послѣ мѣ о-
 блекохъ пакъ неговѣ тѣ дрѣхи и мѣ натварихъ кръста. Но
 защо то вѣше веке изнемоуѣлъ отъ многовидны тѣ мѣжи,
 като излѣзоухъ възъ отъ градо, войни тѣ намѣрихъ Сімона
 Киринейска, и го нарядихъ на аргати да носи Исѣсовъ кръсть.
 Много народъ мѣжи и женѣ вѣхъ трѣгнали подерѣ мѣ и го
 оплаквахъ съ рыданіе: но Исѣсъ имъ рече, по доврѣ да о-
 плакватъ своите си чада. И като го докарахъ войни тѣ възъ
 отъ града на Голгода, ловное мѣсто, сирѣчь мѣсто на наказа-
 ніе то на злы тѣ съ смерть, дадохъ мѣ да пѣе оцетъ смѣ-
 шенъ съ жлець и го распѣхъ посрѣдѣ двама разбойници о-
 коло третій часъ, и радѣлихъ си дрѣхи тѣ мѣ; а за цѣлѣ-
 истъкано то мѣ отгорно облекло фѣрлихъ по междѣ си жреви.
 Пілатъ написа надписъ когото прилѣпихъ на кръста мѣ: въ
 надписа вѣше написана вина та мѣ Єлленски, Римски и Є-
 врейски така: „Ісѣсъ Назаретинъ царь Іудейскій“
 и войни тѣ сѣдѣхъ да го вардатъ тамъ. И многома ми-
 нѣвахъ като са распѣ, отъ тамъ и го хѣлахъ и си клатѣхъ
 главы тѣ. И архіереи тѣ мѣ са присмивахъ съ книжницы
 тѣ и съ старцы тѣ: войни тѣ го подигравахъ: и съ него
 ведно распѣти тѣ разбойници испърво сѣщо правахъ и два-
 мата, но подерѣ мало єдина хвати да обличава дрѣгаръ си и
 да дѣма на Исѣса: „Помани мене Господи когато прїидешъ
 въ царствіе то си.“ А Исѣсъ мѣ рече: во истинѣ ты си по-
 дерѣ малко съ мене въ небесното царство. И като видѣ Ис-
 сѣсъ майкѣ си дѣто стоаше тамъ съ любезный мѣ оученикъ,
 рече: жено єто сынъ ти, а послѣ на оученика, єто майка ти.
 И зато отъ того часа той оученикъ заведи ѣхъ оу домаси. —

§. 64. Исѣсъ придава си дѣха.

И отъ шестій часъ до деватій за темнѣ всичка та
 Іудейска зема. А Исѣсъ които имаше свѣршено оувѣреніе на